

SEZONA 1951-52

ŠTEVILKA 1

GLEDALIŠKI LIST

PREŠERNOVEGA GLEDALIŠČA V KRANJU

Franc S. Finžgar

Divji lovec

Premiera dne 3. oktobra 1951

Franc S. Finžgar:

DIVJI LOVEC

Ljudska igra s petjem v štirih dejanjih

Režiser: **Balbina Battelino-Baranovičeva** / Inscenator: **inž. I. Pengov**

OSEBE:

Zavrtnik, rihtar (župan)		France Trefalt
Majda, njegova hči		Irena Oblakova
Lisjakov Gašper, sin posestnika		Jože Kovačič
Maruša, kočarica		Jelka Žagarjeva
Janez, njen sin		Jože Pristov
Tine, gostaški sin		Janez Eržen
Tonček, vaški revež, norček		Marijan Cigoj
Jež		Tone Eržen
Gaber	} kmetje	Metod Mayr
Rožman		Lojze Gostiša
Eržen		Ivan Grašič
Sajetov Jure, kovač		Ivan Fugina
Špela, njegova žena		Mara Černetova
Anka	} dekleta	Anka Cigojeva
Roza		Marta Cegnarjeva
Meta		Klio Maverjeva
Grozdek, oštir		Mirko Cegnar
Dolinarica, mati		Julka Mandeljčeva
Prvi lovec		Franek Trefalt
Drugi lovec		France Kralj
Prvi birič		Milan Vertovšek
Drugi birič		* * *
Jurček, pastirček		Andrej Perne

Dekleta, fantje, kovaški vajenec, lovci, skrivači, planšarice

Godi se leta 1848. na Gorenjskem

Inspicent: **Jože Kovačič**

Tehnično vodstvo: **Lado Štiglic**

Odrski mojster: **Janez Kotlovšek**

Razsvetljava: **Franjo Bukovac**

Plese naštudirala: **Marija Šuštarjeva**

Sceno izdelala gledališka mizarna in slikarna — Kostume izdelala po osnutkih **Mije Jarčeve** gledališka krojačnica

*Franc Sal. Finžgar,
roj. 9. II. 1871 v Doslovčah
pri Breznici na Gorenjskem*

Lojze Filipič:

Drama, ki je preromala slovensko zemljo

Od leta devetnajst sto drugega, ko je Franc S. Finžgar — tedaj je bil enaintridesetletni kaplan — objavil Divjega lovca v Domu in svetu ter ga še istega leta izdal v knjigi, roma ta njegova drama po slovenski zemlji. Težko bi našli v Sloveniji kraj, kjer Divjega lovca niso igrali. Z odra Slovenskega deželnega gledališča v Ljubljani, kjer je zaživel v velikih pionirjih slovenske igralske umetnosti, se je napotil v mesta, trge in vasi med ljudstvo, iz katerega je bil napisan. Kjerkoli so ga igrali — na velikih odrih z izkušeni igralci ali po skednjih in kozolcih, kjer so nastopali v vsej preprostosti preprosti mali ljudje iz ljudstva, je našel pot v človeška srca. Danes ima Divji lovec na plečih domala pet križev, pa zato še ni nič starikav in dolgočasen, nasprotno: živ je in zanimiv bolj kot marsikatero dramsko delo, napisano pozneje ali celo dandanašnji dan.

Divji lovec je prvo Finžgarjevo večje dramsko delo. Pred tem je napisal samo še dramski prizor Mladi tat (leta 1892), ki je obenem njegova prva tiskana stvar. Deset let po Divjem lovcu izda Našo kri (leta 1912), nato 1914 Verigo, 1921 Razvalino življenja in 1936 Novo zapoved.

V prvih dramah se prepleta ljudska romantika ter stvaren, globok in prodoren pogled na življenje in človeka. To zdravo realistično jedro se v poznejših dramah vse bolj in bolj razrašča in Razvalina življenja je, lahko bi dejali, klasična kmečka drama, ki sicer resda ni zgrabila problema pri socioloških temeljih — tega Finžgar niti ni nameraval —, ki pa je vendar verna umetniška

podoba naše vasi in življenja v njej v prvih letih našega stoletja in v kateri žive jasni, izklesani kmečki značaji v vsej nepotvorjeni resničnosti brez olepšav, pa tudi brez poudarjanja slabosti.

Divji lovec stoji domala na začetku Finžgarjeve pisateljske poti v dramatiki in pred prvim vzponom tudi v prozi. — Kot Finžgar sam pripoveduje, je dramo napisal iz ogorčenja nad pomanjkanjem slehernega okusa in nad škodljivo maniro potrjene, sladkobne, zlagane in za lase privlečene „ljudske romantike“.

Slika gorenjske vasi, kakor jo Finžgar razgrinja pred nami v Divjem lovcu, je obsijana z nedeljskim soncem, z neko praznično „štimungo“ in zdi se nam, da vse tegobe, ki tepo divjega lovca Janeza, Majdo, Tineta in vaščane, niso tako strašne in hude in — da ne gre tako krvavo zares, kot kaže slika. — Ta idila vasi, običajev, žalostnega in vendar zanimivega ter vedrega Tončkovega življenja, pesmi, šegavega prerekanja in modrovanja, v katero je zavil osnovni konflikt, zastira realistične elemente drame in jih odmika naši pozornosti.

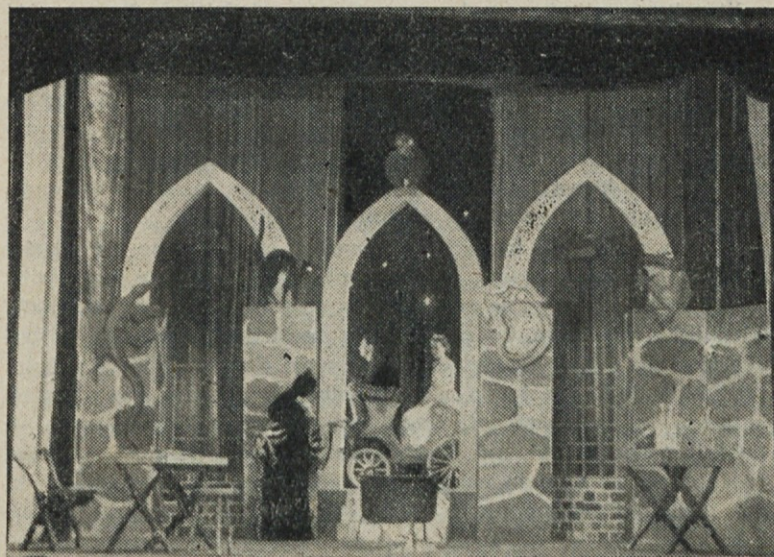
Kljub temu Divji lovec razodeva Finžgarja realista, to se pravi umetnika, ki je doživel in upodobil osnovne, nepomirljive konflikte v življenju na vasi, ki izvirajo iz socialne neenakosti in pohlepa po zemlji, imetju in veljavi.

Rihtar Zavrtnik je v daljnem sorodstvu z Urhom Kantetom, s to poleg Kantorja najtršo in najbolj dosledno figuro ne demonškega, ampak stvarnega, zvitega, brezobzirnega in vztrajnega pohlepneža, ki se rine k bogastvu in veljavi.

Kakor v vseh dramah je tudi v Divjem lovcu Finžgar učitelj in vzgojitelj, ki zelo dobro pozna sugestivni vpliv gledališča na ljudi in njihovo vest. Toda umetniška sila drame je močnejša kot njena jasna vzgojna tendenca. Če je zadnji namen umetnosti, približati se resnici in spoznanju o človeku in življenju, potem ta spoznanja vplivajo tudi na naše življenje in delo, na naš odnos do soljudi. Ta namen je Divji lovec na svoji romarski poti po slovenski zemlji dosegal in ga še zmerom dosega.

Za kulisami se povezuje premiera Divjega lovca z mislijo na dva jubileja. Ne le, da smo že od vsega početka dejali: z Divjim lovcem počastimo Finžgarjevo osemdesetletnico (četudi nekaj mesecev kasneje, pa vseeno še v istem koledarskem letu), razen tega je še naključje dodalo svoje, namreč — prav v času, ko smo pripravljali to otvoritveno predstavo nove — naše druge — sezone, prav v tem času so povsod po Sloveniji slavili 400-letnico slovenske knjige. Okoliščine so hotele, da v Kranju 8. septembra ni bilo posebne proslave, pa vseeno se je pač tudi v našem kraju kdo spomnil tega imenitnega dne (v gledališču smo ga prebili kot običajen delavnik: prav tisto soboto smo končali bralne vaje Lovca in se preselili izza mize na oder).

Ali je treba posebej iskati zveze med obema jubilejema? V istem letu, ko slavimo 400 let od izida Trubarjevega katekizma, v istem letu slavi svojo osemdesetletnico eden najbolj popularnih slovenskih pisateljev — za nas gledališke ljudi še prav posebno: prvi slovenski ljudski dramatik.

C. M. Görner: „Pepelka“. Prizor iz II. dejanja.
Valpurga, čarovnica (Žagarjeva), Pepelka (Čigojeva)

Divji lovec ni Finžgarjevo najboljše dramsko delo, a nemara je med vsemi najbolj znano in priljubljeno. In tudi zgodba njegovega nastanka — protest zoper lažljudsko dramo — nas opravičuje, da prav z njim slavimo jubilej našega očaka.

In tu je že dana iztočnica, da se še enkrat domislimo onega večjega jubileja — jubileja slovenske literature. Protestantizem je rodil slovensko knjigo. Naključje je dalo verskim reformatorjem 16. stoletja ime „protestantov“ — in vendar je v tem naključju skrit globok pomen. Saj niso „protestanti“ samo zato, ker so na avgsburškem zboru protestirali, marveč tudi zato, ker jih je navdihoval duh protesta zoper vse, kar je že obstojalo, zoper vse, kar je hotelo vztrajati in kar je zato nujno vklepalo človeškega duha v ovire in sponse, da se ne bi mogel svobodno gibati. In vsa prava literatura, vsa, ki je kdaj v zgodovini resnično zaslužila to ime, je živela iz tega duha, iz puntarstva in upora. Menjavali so se časi, spreminjale so se okoliščine, a literatura je bila vsekdar tista, ki z obstoječimi razmerami (družbenimi, gmotnimi, duhovnimi, kulturnimi ali katerimi si že bodi) ni bila zadovoljna, knjiga je bila v svojem času vselej tista ščuka, brez katere ne more dobro uspevati krapji ribnik, ki mu pravimo svet.

Vse umetnosti so si med seboj v rodu. A med vsemi ima z literaturo največ opravka ravno naša, gledališka. Brez umetnosti pisatelja in poeta je igralec — vsaj v našem času — brez moči, brez smotra in brez poti. In vendar: kolika razlika v duhovni usmerjenosti obeh umetnosti. Literatura — večna upornica, nosilka protesta in puntarskega duha, godrnjava nezadovoljnica in zanosna prerokovalka; po drugi strani igralska umetnost, ki je že po svoji socialni pogojenosti usmerjena čisto drugače, v priznavanje in povečevanje obstoječega, v obstanek in izročilo.

Čuden paradoks: literati so človeško in družabno po navadi ugledni ljudje, spodobni in konvencionalni, zato pa je njihova umetnost toliko bolj „nespodobna“ in nasprotna konvencionalnosti. Gledališka umetnost, to pribežališče tradicije, pa vse do najnovjšega časa svojim izvrševalcem ni mogla dati družabnega ugleda; prav blizu je še čas, ko so naši predniki bili „komediontarji“, pred katerimi so vrli meščani, tržani in vaščani zaklepali vrata in pobrali perilo z vrvi, nič drugače kakor pred cigani in potepuhi. In še danes se najdejo nekateri — več jih je, kot bi mislili — ki nas gledajo z nezaupanjem, pa naj še tako radi zahajajo v našo hišo.

Stara, vedno znova potrjena modrost veli, da potrebuje življenje človeške družbe dveh nasprotujočih si načel: i avtoritete, i svobode. Podobno bi mogli reči, da sta potrebna človeškemu

razvoju i konservativnost i prevratništvo. Prva brez drugega se izrodi v okostenelo starokopitarstvo, drugo brez prve v jalovo razbijaštvo, nihilizem in anarhijo. V tem smislu sta se literatura in gledališče vedno dopolnjevala, sta vselej in bosta vsekdar stopala roko v roki. In v tem smislu proslavljamo gledališki ljudje jubilej slovenske knjige: častimo njen puntarski, prevratni, protestantski duh — in skrbimo za ohranitev starodavnih vrednot. V tem smislu tudi proslavljamo Finžgarjev jubilej, ko uprizarjamo njegovo sicer iz protesta porojeno, a konservativno zasnovano ljudsko igro.

Umrl je Louis Jouvet

V letošnjih poletnih počitnicah je zadela francosko gledališče in še več — vso svetovno kulturo huda izguba. Umrl je Louis Jouvet, 64-letni prvak francoskega igrilstva. Gledališke ljubitelje po vsem svetu je globoko pretresla ta vest — saj je legel v grob eden največjih mojstrov odra v našem stoletju. Šest in štirideset let gledališkega dela je imel za seboj, en sam veličastni delavnik v službi svoje grenke, a lepe umetnosti. Neugnani novotar in vseeno tudi verni dedič najplemenitejših izročil preteklosti francoskega genija — tako je reprezentiral svojo deželo, to matico evropske kulture, in ustvarjal iz leta v leto nova presenečenja in nova zadoščenja. Neštetokrat so se okoli njegovih uprizoritev (bil je tudi eden prvih režiserjev, ne samo igralec) vnele silne borbe, mnenja so se kresala, a tudi njegovi najhujši nasprotniki so morali priznavati: bil je velik človek.

Kar je bila za slovensko gledališče smrt Ivana Levarja, to je bila za francosko, skoraj bi rekli: za svetovno gledališče smrt Louisa Jouveta. Saj je zapustil po vsem svetu le še malo naslednikov, ki bi mu bili kos.

Drug za drugim legajo v grob ali se umikajo iz javnosti velikani francoskega gledališča: Dullin, Pitoeff, Baty, Bérard in zdaj Jouvet. In vendar gledališka umetnost Francije, Evrope in sveta ne bo umrla, ne sme umreti: kakor je bil pokojni Jouvet sam vedno z ljubeznijo vdan veliki preteklosti, a je s prav tako vnemo tudi razbijal predsodke te preteklosti in stopal v nove pokrajine, tako velja za vso našo umetnost; kar je bilo, je mimo, kar prihaja, naj živi!

Doživel je veličasten pogreb (da, doživel, zakaj možje, kakršen je bil on, ne umirajo). Vsa Francija se je poklonila svojemu velikemu sinu, ves kulturni svet je s sožaljem in sočustvovanjem spremljal njeno žalost. Tudi mi ga slavimo. Zakaj smrt velikega moža je nesreča ne le za njegovo deželo, ampak za vse narode, ki črpajo moč in modrost vsekdar drug od drugega.

Zapiski iz kranjske gledališke zgodovine

(Nadaljevanje)

Po slavnostnem banketu, ki se je vršil ob proslavi tridesetletnice pri Petru Mayrju in katerega se je udeležilo nad 200 oseb (med drugimi dr. Karel Bleiweis, dr. Ivan Tavčar, prof. Spiro Brusinac iz Hrvatske, Maksim Josipović Fišer iz Moskve, arhitekt Anton Balšanski iz Prage), je vsa družba krenila na pokopališče, da počasti Prešernov in Jenkov spomin. Kljub prepovedi škofa dr. Missie se je notar Ivan Plantan v navdušenem govoru spominjal obeh duševnih velikanov.

Čitalnica je ob vseh svojih slovesnostih in mnogoterih drugih prilikah z vsem spoštovanjem počastila spomin na našega največjega pesnika dr. Franceta Prešerna, ki je zadnja leta svojega življenja preživel v Kranju in tukaj tudi legel k večnemu počitku. Že v letu ustanovitve je dne 13. decembra priredila Prešernu v spomin slovesno besedo, ki so se v poznejšem času, navadno v mesecu decembru, še večkrat ponavljale. Kadar so prispeli v Kranj tuji gostje, jih je Čitalnica vselej vodila na Prešernov grob, da se poklonijo njegovemu geniju. Skrbela je za njegov grob in ga kra-

C. M. Görner: „Pepelka“. Prizor iz V. dejanja.
Princ Krasnoslav (Pristov), Pepelka (Cigojeva)

sila ob raznih svečanostih. Ob priliki stoletnice njegovega rojstva je dne 16. septembra 1900 odkrila na hiši, v kateri je deloval in preživel zadnje dneve svojega življenja, marmornato spominsko ploščo. Odkritja te plošče se je udeležila vsa Gorenjska.

Svet in drag je bil Čitalnici spomin na našega največjega sina, po katerem nosi tudi naše gledališče svoje ime. Mislim, da ne bo odveč, če se ob tej priliki povrnemo nekoliko nazaj in osvetlimo razmere tiste dobe, v kateri je Prešeren živel in deloval med našimi prednamci.

V drugi polovici septembra 1846. leta se je dr. France Prešeren preselil iz Ljubljane v Kranj, kjer je odprl odvetniško pisarno. Dovoljenje za to mu je vlada, ki je januarja istega leta ustanovila v Kranju podeželsko advokaturu, podelila dne 22. julija 1846. Kot spreten jurist si je kmalu pridobil obsežno klientelo med najvišjimi sloji, pa tudi med kmečkim prebivalstvom. Tedanje naš malomeščanstvo pa je bilo narodno nezavedno in brezbržno. Le redki izobraženci so se v prvih desetletjih 19. stoletja navduševali za slovenščino (Sluga, Dagarin, Lokar, Mayr, Mařenčič, če sodimo po tem, da so bili naročniki Kmetijskih in rokodelskih novic —

C. M. Görner: „Pepelka“. Prizor iz V. dejanja.
Kunigunda (Baranovičeva), Montecontecucolorum (Trefalt),
Sybila (Maverjeva), Serafina (Oblakova)

razen župnika Avgusta Sluge. ki je že leta 1833 poudaril, da se morajo Slovenci glede slovstva približati drugim Slovanom, ne pa se od njih oddaljevati). Večjega zanimanja in globljega razumevanja za lepoto slovenske pesmi in slovenske književnosti pa ni bilo pričakovati od kranjske družbe, ker se je meščanstvo in izobraženstvo zadovoljevalo z nemško knjigo. Prešeren, ki je prišel v Kranj duševno potrta in zagrenjen, se je moral čutiti močno osamljenega, čeprav se je prav ob njegovem prihodu družabno življenje v mestu razgibalo. Dočim so se dotlej meščani zadovoljevali s pogovori na klopih pred hišami, po gostilnah, ki jih je bilo kar 48, ali pa v edini kavarni Svicarja Florijana Pua, so jeseni leta 1846 bratje Lokar in Franc Potočnik dali pobudo za ustanovitev bralnega in zabavnega društva Kazine (da se je društvo kasneje — ob času ustanavljanja čitalnic — prelevilo v izrazito trdnjavo nemštva, je razvidno iz prejšnjega opisa). Tu naj bi bilo središče družabnega življenja, kjer bi se zbirala elita Kranja in okolice. V društvenih prostorih na Mestnem trgu so se shajali člani, da so brali ne le domače, temveč tudi inozemske časopise, ki jih je predhodno cenzuriral društveni kurator komisar Pajk. Strogo je pazil, da ne bi dobili meščani v roke prepovedanih časopisov, brošur in knjig.

V Kazini je Prešeren prišel v stik s svojimi ožjimi znanci, med drugimi s profesorjem za kmetijstvo na ljubljanskem liceju Jožetom pl. Vestom, lastnikom gradu Šentpeter, njegovim sinom Viktorjem, predsednikom celovškega deželnega sodišča, brati Lokarji, Karlom Florianom, katehetom Jurijem Grabnarjem in kaplanom Kajetanom Hueberjem. Hueber je prosil oktobra 1846 pri guberniji za dovoljenje, da bi smel izdajati versko književni tednik Apostel Kranjski z literarno prilogo Iskre ter v prošnji poudaril, da nad 10 milijonov južnih Slovanov nima takšnega časopisa. Ker je omenil v prošnji, da ima zagotovljene najboljše sotrudnike, je pri tem gotovo mislil tudi na Prešerna. Gubernij pa je po nasvetu škofa Wolfa, ki mu je bila prošnja poslana na vpogled, izdajanje časopisa odklonil.)

Prešerna so vabili tudi na zabave v Kieselstein, ker je bil znan s Pagliaruzzijevimi že iz Ljubljane. Meščanska družba pa je bila preveč vnanja. Čislali so ga kot spretnega jurista, se smejali njegovim duhovitim šalam in prigradnim satiram, tóda razumeli ga niso. Veliki pesnik je nosil trpljenje sam. Sorodne duše, kakor je bil Čop s svojo široko razgledanostjo in izobrazbo, ni našel več. Morda mu je bil Karel Florian ml. še najbližji. Svojih svobodomiselnih nazorov tudi v Kranju ni nič izpremenil. Kranjska noblesa in uradništvo sta se ob nedeljah udeleževali enajste maše v farni cerkvi. Prešeren je prišel do cerkve po navadi šele takrat,

ko je cerkovnik zapiral vrata. Poklical ga je k sebi in mu plačal za polič vina, češ naj gre zanj poslušat mašo, sam pa je zavil v gostilno nasproti cerkve. V kranjskem okolju pod vtisom svojih življenjskih prilik ni mogel več dobiti pobud za nadaljnje udejstvovanje, ki ga je zaključil z izdajo Poezij. Vdajal se je pijači še bolj kakor prej, kar je imelo za njegovo zdravje in gmotne razmere usodne posledice.

Proti koncu julija 1848 so se pojavili prvi težji znaki Prešernove smrtne bolezni. Potrla ga je tudi smrt prijatelja dr. Crobatha v Ljubljani. Vse to je najbrže vplivalo nanj v taki meri, da je poskušal izvršiti samomor v gostilni pri Jelenu. Rešili so pesniku življenje, toda vidno je hiral. Jeseni je obležal. Trpel je ne le telesne muke, marveč tudi pomanjkanje, katerega ga je rešila smrt. Dne 8. februarja 1849 je zatisnil svoje trudne oči. Njegovi prijatelji in častilci so mu leta 1852 postavili nagrobni spomenik, katerega je takoj po ustanovitvi prevzela v oskrbo Narodna čitalnica in vodila nanj ob vseh slavnostnih prilikah svoje goste.

V tridesetletni dobi je Čitalnica uprizorila le malo iger. Vzrok temu so bile tedanje razmere. Izvirnih del za uprizoritev je bilo malo, prevodov tudi in težko jih je bilo dobiti. Leta 1889. je omenil pri seji tedanji režiser prof. Ivan Franke, da je nemogoče prirejati igre, ker manjka sodelavcev in iger. Zato ni čuda, da so uprizorili v posameznih sezonah le po par enodejank. Upoštevati pa moramo, da so se v tedanji dobi uprizarjale igre le v zvezi z veseljami, na silvestrovo itd. Samostojnih predstav je bilo malo. Vse te prireditve so bile po večini le za člane in po njih upeljane goste. Preokret v tem oziru je nastopil šele 14. januarja 1905, ko so čitalničarji ob štirih popoldne uprizorili burko Dobri sodnik kot prvo ljudsko predstavo, dostopno vsem slojem, tudi nečlanom. Uspeh je bil popoln, dvorana razprodana. Od tega dne dalje so bile ljudske predstave stalno na repertoarju.

V začetku desetletja dvajsetega stoletja je omejevala Čitalnica svoje delovanje še vedno samo na meščanske kroge v ožjem pomenu. Nekateri odborniki so skušali polagoma razširiti društveno delovanje. Ustanovili so leta 1907 javno knjižnico in pričeli z ljudskimi predavanji. Prof. Makso Pirnat je pokrenil tudi ljudsko galerijo in želel ustanoviti krajevni muzej, pa ni našel potrebnega odziva. V tem letu je nastopila tudi nova doba v razvoju odra in udejstvovanja na njem, ker se je v področju Čitalnice osnoval samostojen dramski odsek. Odsek si je sestavil pravila in izvolil odbor, v katerem so bili poleg predsednika, ki je bil obenem režiser, še njegov namestnik, tajnik, blagajnik in par odbornikov, ki so opravljali posel knjižničarja, rekviziterja, inscenatorja itd. Delo na odru je nenavadno oživel. O tem priča število uprizor-

jenih del in predstav v sezonah do leta 1914. Leta 1908 je izšla iz čitalniških vrst tudi misel gradnje Narodnega doma, ki bi nudil skupno streho vsem narodno-naprednim društvom, saj so bili tedanji prostori v ta namen veliko premajhni. Do uresničenja te ideje pa je prišlo šele po prvi svetovni vojni.

Dne 29. januarja 1913 je preteklo petdeset let od prvega občnega zbora Narodne čitalnice. Ta jubilej je Čitalnica nadvse slovesno proslavila v dneh 4., 5. in 6. julija 1913. Na slavnostnem koncertu dne 5. julija, ki ga je vodil skladatelj Oskar Dev, sta nastopila tudi znana umetnika Anton in Ivan Trost. Slavnostni prolog, ki ga je za ta jubilej zložil Engelbert Gangl, pa je deklamiral Leopold Mikuš. Proslave so se poleg drugih odličnikov udeležili: dr. Ivan Tavčar, Ivan Škerlj, Viktor Parma, Anton Svetek, Fran Peterlin in Ignacij Borštnik. Ob tej priliki je izdala Narodna čitalnica spominsko knjižico, v kateri je prof. Makso Pirnat obširno opisal vse važnejše dogodke iz petdesetletne društvene zgodovine.

Ko je leta 1914 izbruhnila svetovna vojna, je prenehalo vse družabno in društveno življenje. Vlada je omejila politično svobodo, potlačila politično in kulturno življenje, toda nasprotstva med meščani so ostala in se kazala v nelepi luči. Za narodno zavedne so nastopili dnevi preizkušnje in trpljenja. Vpoklicani so bili tudi vsi odborniki Čitalnice. Ciril Pirc je preprečil, da oblast ni razpustila društva. Dvorano je morala Čitalnica odstopiti učni oz. vojaški upravi, tako da ni bilo mogoče prirejati ne iger in ne predavanj. Delovala je le še knjižnica in skromen pevski zbor je parkrat nastopil pri dobrodelnih prireditvah.

(Nadaljevanje sledi.)

Iz gledališke pisarne

Predprodaja vstopnic pri gledališki blagajni:

- a) na dan pred predstavo od 13. do 15. in od 18. do 20. ure;
- b) na dan predstave od 13. do 15. ure in dve uri pred predstavo;
- c) za nedeljske predstave je predprodaja od 11. do 12. ure ter dve uri pred predstavo.

Vstopnice lahko rezervirate tudi telefonično vsak dan od 9. do 14. ure. (Tel. št. 355.)

Rezervirane vstopnice dvignite najkasneje na dan predstave do 12. ure.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Prešernovega gledališča v Kranju.
Predstavniki: Lojze Gostiša, Urednik: Ivan Fugina, Tiska: Gorenjska tiskarna. Vsi v Kranju. — Naklada 600 izvodov. Obseg $\frac{3}{4}$ pole.